

[Socialministeren.]

sen af forhøjelsen af folkepensionen imidlertid i loven blev sat til den 1. oktober 1957, var dette, som tingets ærede medlemmer vil vide, et led i det forlig, loven var udtryk for, og som de ærede forslagsstillere selv har stemt for. Jeg må derfor henstille til det høje tings medlemmer at afvise forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Det er med stor beklagelse, jeg hører, at den højtærede socialminister pure afviser det forslag, som mit parti har stillet om at sætte forhøjelserne til rentemodtagerne i kraft den 1. april i år; thi ønsket om at sætte folkepensionens forbedringer i kraft den 1. april er jo ikke alene et ønske, der er kommunisternes; det deles også af rentemodtagerne, og jeg tror, jeg kan sige af den overvejende del af befolkningen.

Når kravet om en betryggende folkepension har været så stærkt og levende i befolkningen, er det jo i første række grundet på ønsket om at forbedre de nulevende rentemodtageres kår, som langt de fleste har fundet utilfredsstillende; og som det er almindelig bekendt, opnår rentemodtagerne ingen forbedring af deres kår den 1. april, den dag de omdøbes til folkepensionister. Når betegnelsen rentemodtager den 1. april går over i historien som noget fortidigt, er der kun tale om en navneforandring, for de forbedringer, som skulle følge med forandringen, indtræder som bekendt først et halvt år senere.

Den højtærede minister bemærkede for et øjeblik siden til mit partis forslag, at han oprindeligt ligesom det radikale parti havde ønsket en tidligere ikrafttræden af loven. Det er rigtigt, at lovforslagets ikrafttræden oprindeligt, hvis ikke jeg husker meget forkert, var sat til den 1. april. (*Socialministeren* [Strøm]: 1. juli!). 1. juli blev, så vidt jeg erindrer, først sat ind under udvalgsforhandlingerne; i hvert fald stemte mit parti ved anden behandling imod denne dato og stemte for den tidligere ikrafttræden.

Vi stod alene dermed, fordi de to partier,

de radikale og socialdemokraterne, havde forladt deres oprindelige standpunkt, gående ud på en tidligere ikrafttræden. Det er meget beklageligt, finder jeg, at de to partier gik væk derfra. Den højtærede socialminister siger, at det var, fordi det var et led i forliget; men der var dog her i tinget sikkert parlamentarisk grundlag for gennemførelse af en tidligere ikrafttræden af loven; dertil kommer jo, at man forblev stående på, at folkepensionsskatten skulle træde i kraft den 1. april, og at de tekniske ændringer skulle gennemføres fra denne dato. Jeg anser det derfor for meget ulykkeligt, at de to partier i den grad har ladet sig påvirke af venstres og de konservatives krav om at udskyde forbedringen for de ældre, så meget mere ulykkeligt, som der jo er tale om en udskydelse, der ikke er nødvendig, ikke fremkaldt af, at der her i tinget ikke var flertal for at stå fast på en tidligere ikrafttræden. Jeg kan ikke finde nogen fornuftig forklaring på denne udskydelse, som virker hårdt for de dårligt stillede, nemlig for dem, som ikke har andre indtægter end renten. Når jeg erindrer, hvad de to partier i den lange tid, der er hengået, siden diskussionen om folkepensionen begyndte, har sagt og skrevet om deres brændende ønsker om hurtigt at få gennemført forbedringer, finder jeg ingen forklaring på, at de bøjede sig for venstre og de konservative. Måske må jeg have lov til at citere et lille uddrag af, hvad f. eks. det radikale parti bragte til udtryk i Politiken for snart 2 år siden, søndag den 15. maj 1955, i en stor forsideartikel. Her skrev bladet — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et kort citat — i overskriften:

„Folkepension starter med 6 års ordning . . . Aldersrenten hæves 1 200 kr., og pensionen til alle bliver 1 500 kr. ved seks års periodens slutning.“

Derefter skriver bladet:

„For de radikale har det været et hovedpunkt, at der blev gjort en begyndelse